

Lagrådsremiss

Upphävande av lagen om tillfällig försäljning

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 3 november 2011

Birgitta Ohlsson

Linda Utterberg
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen föreslår regeringen att lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning ska upphöra att gälla vid utgången av september 2012. Lagen syftar till att ta till vara konsumenters intressen i samband med tillfällig försäljning. Numera tillgodoses detta bättre genom annan, mer ändamålsenlig reglering. Det behövs därför inte längre någon särreglering av den tillfälliga försäljningen.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	3
2	Förslag till lag om upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning.....	4
3	Ärendet och dess beredning.....	5
4	Regleringen av tillfällig försäljning.....	5
5	Lagen om tillfällig försäljning upphävs.....	8
6	Ikraftträdande.....	11
7	Konsekvenser.....	11
8	Författningskommentar.....	11
Bilaga 1	Sammanfattning av departementspromemorian (Ds 2010:5).....	13
Bilaga 2	Promemorians lagförslag.....	14
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanserna	15

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning.

2 Förslag till lag om upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning

Härigenom föreskrivs att lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning ska upphöra att gälla vid utgången av september 2012.

3 Ärendet och dess beredning

Inom Regeringskansliet (Integrations- och jämställdhetsdepartementet) har promemorian Upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning (Ds 2010:5) utarbetats. En sammanfattning av promemorians förslag finns i *bilaga 1*. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*.

Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. Remissyttrandena finns tillgängliga i Justitiedepartementet (dnr Ju2011/49/KO).

4 Regleringen av tillfällig försäljning

Lagen om tillfällig försäljning

Den tillfälliga försäljningen regleras genom lagen om tillfällig försäljning. Lagen är tillämplig när en näringsidkare yrkesmässigt säljer varor till konsumenter. Den tillämpas dock inte vid försäljning som bedrivs stadigvarande från ett fast tillverknings- eller försäljningsställe eller i omedelbar anslutning till näringsidkarens fasta tillverknings- eller försäljningsställe (1 §). Lagen omfattar därmed alla former av tillfällighetshandel, t.ex. marknads- och torghandel, försäljning i tillfälliga lokaler samt försäljning i varubussar eller från andra fordon.

Lagen har ett uttalat konsumentperspektiv och syftar dels till att ge konsumenterna möjlighet att hävda sina rättigheter i samband med köp vid tillfällig försäljning, dels till att främja konsumenternas långsiktiga intresse av tillgång till god kommersiell service när det gäller viktiga basvaror (prop. 1990/91:17 s. 15 f.). För att dessa syften ska uppnås finns det i lagen bestämmelser om informationsskyldighet i samband med tillfällig försäljning och om möjlighet att införa krav på tillstånd för sådan försäljning.

Vid försäljning som omfattas av lagen ska näringsidkaren genom en väl synlig skylt eller på något annat verksamt sätt informera konsumenten om sitt namn, sin postadress och sitt telefonnummer. Om det pris som konsumenten sammanlagt ska betala överstiger 300 kronor, ska informationen dessutom lämnas skriftligen till konsumenten (2 §). Informationskyldigheten gäller inte om försäljningen omfattas av distans- och hemförsäljningslagen (2005:59), som innehåller särskilda informationsbestämmelser. Skriftlighetskravet gäller inte heller i fråga om en tjänst som tillhandahålls av en näringsidkare som är etablerad i en annan stat än Sverige inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (2 a §).

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot informationsskyldigheten kan, förutom i ringa fall, dömas till penningböter (11 §).

Om det behövs med hänsyn till varuförsörjningen i ett område, får regeringen meddela föreskrifter om att försäljning i området av kläder, skor eller sådana livsmedel eller snus- och tuggtobaksprodukter som inte är avsedda för förtäring på stället får ske bara efter särskilt tillstånd av den kommun där området ligger (3 §). Föreskrifterna får endast avse försäljning i tillfälligt använda lokaler eller liknande utrymmen eller från vissa fordon (5 §).

Möjligheten att kräva tillstånd har motiverats med att den tillfälliga försäljningen kan utgöra ett hot mot konsumenternas långsiktiga intresse av tillgång till kommersiell service genom att den riskerar att konkurrera ut den fasta handeln i vissa delar av landet, främst i glesbygd (prop. 1990/91:17 s. 16 och 20 f.). Ett tillståndskrav får införas om den tillfälliga försäljningen kan väntas störa varuförsörjningen. Tillståndskravet får begränsas till att avse vissa varor eller vissa försäljningsformer. Det får också begränsas till att avse del av en kommun, eftersom varuförsörjningssituationen kan vara helt olika på olika platser (samma prop. s. 21 och 31).

Lagen ger regeringen möjlighet att överlåta till kommunerna att meddela föreskrifter om krav på tillstånd. Genom förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning har regeringen utnyttjat denna möjlighet. Frågor om tillstånd prövas av den kommunala nämnd som kommunfullmäktige bestämmer (6 § lagen om tillfällig försäljning). Tillstånd ska lämnas om försäljningen inte kan väntas medföra någon störning av betydelse för varuförsörjningen inom området (7 §). Tillstånd kan ges för ett bestämt tillfälle eller för en viss tid, högst tre år i sänder, och får förenas med villkor (8 §).

Den som uppsåtligt eller av oaktsamhet bedriver försäljning utan föreskrivet tillstånd eller bryter mot villkor för tillståndet kan, utom i ringa fall, dömas till böter (11 §).

Vid sidan av lagen om tillfällig försäljning finns annan reglering av betydelse för den tillfälliga försäljningen och konsumenternas behov av information och en tryggad varuförsörjning.

Marknadsföringslagen

I marknadsföringslagen (2008:486) finns allmänna krav om vilken information som näringsidkaren ska lämna vid marknadsföring av produkter. Lagens definition av marknadsföring är bred och inbegriper information som lämnas före, under eller efter försäljning (3 §). Information som lämnas vid ett försäljningstillfälle anses vara marknadsföring.

I lagen finns bestämmelser om vilseledande marknadsföring, bl.a. i 9 § andra stycket som anger att det tydligt ska framgå vem som svarar för marknadsföringen och i 12 § som reglerar köperbudanden. En näringsidkare som erbjuder en bestämd produkt och anger ett pris ska även lämna viss annan väsentlig information, bl.a. uppgifter om sin identitet och geografiska adress. Utelämnas denna information, anses marknadsföringen vilseledande. Sådan vilseledande marknadsföring är att anse som otillbörlig om den påverkar eller sannolikt påverkar mottagarens förmåga att fatta ett välgrundat affärsbeslut (8 §). En näringsidkare vars marknadsföring är otillbörlig får förbjudas att fortsätta med denna eller med någon annan liknande åtgärd (23 §). Det är också möjligt att ålägga en näringsidkare att lämna väsentlig information (24 §). De nu nämnda åtgärderna ska som huvudregel förenas med vite (26 §). I vissa fall kan näringsidkare också åläggas att betala en marknadsstömningsavgift (29 §).

Lagen om tjänster på den inre marknaden

Även lagen (2009:1079) om tjänster på den inre marknaden innehåller en marknadsrättsligt sanktionerad informationsskyldighet för näringsidkaren. Lagen genomför Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 27.12.2006, s. 36, Celex 32006L0123), det s.k. tjänstedirektivet. Tillfällig försäljning av varor kan utgöra en tjänst i direktivets mening (prop. 2008/09:187 s. 125). Då är också lagen om tjänster på den inre marknaden tillämplig på försäljningen.

Informationskyldigheten innebär att en tjänsteleverantör alltid och på eget initiativ ska ge tjänstemottagare information som gör det möjligt att komma i kontakt med leverantören. I förekommande fall ska information också lämnas om bl.a. registreringsnummer eller motsvarande identifieringsuppgifter. Denna information ska finnas lätt tillgänglig för tjänstemottagaren på platsen för avtal eller utförande, på elektronisk väg eller i informationshandlingar om tjänsten. Den ska ges på ett klart och entydigt sätt och i god tid innan avtalet ingås eller, om skriftligt avtal inte finns, innan tjänsten utförs (16 §).

Om en tjänsteleverantör inte lämnar föreskriven information, ska marknadsföringslagen tillämpas, med undantag av bestämmelserna om marknadsstörningsavgift. Ett utelämnande av informationen anses utgöra vilseledande marknadsföring.

Förordningen om stöd till kommersiell service

I områden där servicen är gles får kommuner och näringsidkare inom dagligvaruhandeln beviljas ekonomiskt stöd enligt förordningen (2000:284) om stöd till kommersiell service. Stödet lämnas för att det i glesbygd och landsbygd ska kunna upprätthållas en försörjning med dagligvaror och drivmedel som är tillfredsställande med hänsyn till geografiska och befolkningsmässiga förhållanden. De stödformer som finns är investeringsbidrag, investeringslån, servicebidrag och hemsändningsbidrag. En förutsättning för stöd är att kommunen har planerat varuförsörjningen på ett sådant sätt att behovet av stöd kan bedömas.

Under 2010 beviljades stöd enligt förordningen med drygt 43 miljoner kronor (Budgetpropositionen för 2012, prop. 2011/12:1, utgiftsområde 19 Regional tillväxt, s. 40).

Förordningen om bidrag för projektverksamhet inom den regionala tillväxtpolitiken

Enligt förordningen (2003:596) om bidrag för projektverksamhet inom den regionala tillväxtpolitiken får bidrag lämnas för att genomföra projekt som bidrar till att uppnå målet för den regionala tillväxtpolitiken. Beslut om bidrag fattas av regeringen, Tillväxtverket, länsstyrelserna samt vissa samverkansorgan och landsting. Projekten får inte avse åtgärder som omfattas av stöd enligt t.ex. förordningen om stöd till kommersiell service.

Av de projektmedel som beviljades med stöd av förordningen under 2010 avsåg cirka 18 miljoner kronor insatser inom området stöd till kommersiell service (Budgetpropositionen för 2012, prop. 2011/12:1, utgiftsområde 19 Regional tillväxt, s. 41).

Insatser för att öka tillgängligheten till service i gles- och landsbygder

Regeringen gav i december 2008 Konsumentverket i uppdrag att utarbeta riktlinjer för framtagande av regionala serviceprogram och uppdrog därefter åt verket att stödja länsstyrelser, eller i förekommande fall berörda regionala självstyrelseorgan och samverkansorgan, i arbetet med att ta fram och genomföra programmen. I april 2009 överfördes denna uppgift till Tillväxtverket. Programmen genomförs till och med 2013 med syftet att öka tillgängligheten till service för medborgare och företag. Arbetet i programform avser att skapa förutsättningar för samarbete och samverkan mellan olika aktörer och insatser inom den regionala tillväxtpolitiken.

Under 2009 fick Tillväxtverket i uppdrag av regeringen att stimulera framtagandet av lokala lösningar och initiativ på serviceområdet. För detta tilldelades verket 17 miljoner kronor. Regeringen har därefter förlängt uppdraget och möjlighet finns nu att söka projektmedel hos Tillväxtverket för att utveckla lokal service i gles- och landsbygder till och med 2013.

Regeringen har de senaste åren satsat särskilt på att stärka dagligvaru-butiker och drivmedelsstationer med strategisk betydelse i serviceglesa områden. Åren 2009 och 2010 tilldelades länsstyrelser, regionala självstyrelseorgan och samverkansorgan 30 miljoner kronor som för detta ändamål fick användas till bl.a. sådana insatser som avses i förordningen om stöd till kommersiell service och förordningen om bidrag för projektverksamhet inom den regionala tillväxtpolitiken. I januari 2011 beslutade regeringen om ytterligare totalt 80 miljoner kronor i extra stöd under perioden 2011–2014. Medlen ska användas till insatser av det slag som avses i de ovannämnda förordningarna för att stärka bl.a. butiker och drivmedelsstationer med strategisk betydelse i gles- och landsbygder samt för att utveckla nya innovativa servicelösningar i dessa områden.

5 Lagen om tillfällig försäljning upphävs

Regeringens förslag: Lagen om tillfällig försäljning ska upphävas.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Länsstyrelsen i Norrbottens län, Tillväxtverket, Konsumentverket, Göteborgs kommun, Malmö kommun, Stockholms kommun, Sjöfjärde kommun, Växjö kommun, Svensk Handel, Svenska handelskammarförbundet* och *Torg- och Marknadshandlarnas Ekonomiska Riksförening (TOMER)* tillstyrker uttryckligen förslaget. *Konsumentverket* och *Göteborgs kommun* anför att det inte längre finns behov

av en särreglering av tillfällig försäljning eftersom det i dag finns annan reglering som tillgodoser konsumentintresset. *Svensk Handel* har samma inställning och hänvisar särskilt till att lagens reglering endast medför en ökad administrativ börda. *Svenska handelskammarförbundet* välkomnar från ett företagarperspektiv åtgärder i regelförenklande syfte som minskar särreglering och ger tydliga regler för näringsidkare att förhålla sig till.

Skälen för regeringens förslag

Informationsbehovet tillgodoses bättre genom andra lagar

Syftet med lagen om tillfällig försäljning är att skydda konsumenternas intressen av att kunna hävda sina rättigheter efter köpet och långsiktigt få sin varuförsörjning säkrad. För att uppnå det eftersträvade konsumentskyddet finns det dock numera bättre alternativ än lagens straffsanktionerade bestämmelser om informationskyldighet och tillståndskrav.

Det straffsanktionerade informationskravet i lagen syftar till att underlätta för konsumenter att nå tillfälliga försäljare för reklamationer och liknande. Av den utvärdering av lagen som redovisas i promemorian Översyn av lagen om tillfällig försäljning (Ds 1998:6) framgår dock att efterlevnaden av informationskyldigheten är bristfällig. En viktig orsak till detta är att tillsynen inte har fungerat effektivt, bl.a. därför att polisen inte har möjlighet att prioritera denna typ av ärenden. Det saknas anledning att anta att förutsättningarna för tillsynen skulle ha förbättrats på senare år.

Sedan lagen infördes har marknadsrätten utvecklats när det gäller kraven på den information en näringsidkare ska lämna. Den nya marknadsföringslagen reglerar, på ett tydligare än sina föregångare, näringsidkarens skyldighet att informera om sin identitet och adress. Även enligt den nyligen införda lagen om tjänster på den inre marknaden gäller en marknadsrättsligt sanktionerad informationskyldighet för näringsidkaren.

Att informationsbestämmelserna i de ovannämnda lagarna är knutna till det marknadsrättsliga sanktionssystemet innebär att det är Konsumentombudsmannen som ska se till att de följs. Enligt regeringens bedömning är en sådan ordning mer effektiv än den i praktiken utnyttjade straffsanktionen i lagen om tillfällig försäljning. Det konsumentskyddande syftet med det särskilda informationskravet vid tillfällig försäljning tillgodoses alltså numera genom annan mer ändamålsenlig lagstiftning. Under sådana omständigheter kan informationskravet i lagen om tillfällig försäljning inte längre anses bidra till konsumentskyddet.

Tillståndsregleringen används inte i praktiken

Regleringen av tillståndskrav för tillfällig försäljning syftar, som nämnts, till att främja konsumenternas långsiktiga intresse av tillgång till god kommersiell service när det gäller vissa viktiga varugrupper.

Kommunernas möjlighet att meddela föreskrifter om krav på tillstånd för tillfällig försäljning har aldrig utnyttjats i någon större omfattning. Under 1991–1993 meddelade 16 kommuner sådana föreskrifter; en av

kommunerna upphävde dem sedan. Endast ett par av de kommuner som hade meddelat föreskrifter ansåg vid översynen av lagen att de var effektiva.

Av de kontakter med företrädare för de berörda kommunerna som har tagits under lagstiftningsarbetet framgår att flertalet kommuner i och för sig hade kvar sina föreskrifter om tillståndskrav. I de flesta av kommunerna förekom dock aldrig några ärenden om tillstånd. Detta behöver visserligen inte innebära att tillståndskraven saknar effekt, eftersom redan kännedomen om ett sådant krav kan verka avhållande på viljan att bedriva tillfällig försäljning i det område som tillståndskravet omfattar. Hur kända kommunernas föreskrifter är bland näringsidkarna är dock osäkert.

Det bör också noteras att internethandeln i grunden har påverkat förutsättningarna för varuförsörjningen när det gäller flera typer av varor. Behovet av att reglera den tillfälliga försäljningen har alltså minskat avsevärt. Att tillstandsregleringen numera saknar egentlig regionalpolitisk betydelse bekräftas av det faktum att ingen remissinstans invänder mot förslaget att upphäva lagen om tillfällig försäljning.

Till detta kommer de andra sätt som finns för att främja konsumenternas intresse av kommersiell service. De regionala serviceprogrammen, tillsammans med olika stödåtgärder som rör kommersiell service, ger kommunerna bättre förutsättningar att främja tillgången till kommersiell service än en tillstandsreglering.

Lagen om tillfällig försäljning ska upphävas

Som framgår har såväl informationskravet som tillstandsregleringen i lagen om tillfällig försäljning i praktiken spelat ut sin roll. Inte minst av regelförenklingsskäl bör lagen därför upphävas. Att den konsumentskyddande lagstiftningen blir lättare att överblicka underlättar för konsumenterna att ta reda på och hävda sina rättigheter. Dessutom kan ett enklare regelverk förbättra förutsättningarna för att reglerna efterlevs. Det är också till konsumenternas fördel att tillsynsansvaret koncentreras till Konsumentverket, den myndighet som övervakar hela den marknadsrättsliga lagstiftningen och har ansvar för att informera konsumenterna om deras rättigheter. En förenkling av regelverket minskar naturligtvis även den administrativa bördan för de näringsidkare som ägnar sig åt tillfällig försäljning. Regeringen föreslår därför att lagen om tillfällig försäljning upphävs.

I och med att lagen upphävs minskar vidare användningen av specialstraffrättsliga bestämmelser, något som även det ligger i linje med regeringens ambitioner (jfr dir. 2011:31 till Straffrättsanvändningsutredningen, Ju 2011:05).

Avsikten är att förordningen ska upphöra att gälla samtidigt som lagen. Att upphäva kommunala föreskrifter om tillståndskrav för den tillfälliga försäljningen blir en uppgift för de kommuner som har infört sådana. Kommunernas möjlighet att upphäva sina föreskrifter kvarstår dock bara så länge förordningen är i kraft.

6 Ikraftträdande

Regeringens förslag: Lagen om tillfällig försäljning ska upphöra att gälla vid utgången av september 2012.

Promemorians förslag innebär att lagen ska upphöra att gälla vid utgången av april 2011.

Remissinstanserna har inte haft något att invända mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Som framgår fyller lagen om tillfällig försäljning inte längre något behov. Den bör därför upphöra att gälla så snart som möjligt. Kommunerna bör dock ges tillräckligt med tid för att upphäva sina föreskrifter om tillståndkrav för tillfällig försäljning. Regeringen bedömer därför att lagen bör upphöra att gälla vid utgången av september 2012.

Det behövs inte några övergångsbestämmelser.

7 Konsekvenser

Regeringens bedömning: Förslaget om att upphäva lagen om tillfällig försäljning förenklar regelverket och ger ytterst begränsade konsekvenser för det allmänna.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: *Regelrådet* anför att förslaget såvitt kan bedömas endast medför begränsade effekter för företaget.

Skälen för regeringens bedömning: Som framgår av avsnitt 5 innebär upphävandet av lagen en regelförenkling som kommer både konsumenter och näringsidkare tillgodo, bl.a. genom att det blir lättare att sätta sig in i de regler som gäller. Eftersom regelverket i praktiken inte används, blir konsekvenserna för det allmänna ytterst begränsade.

8 Författningskommentar

Förslaget till lag om upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning

Lagen om tillfällig försäljning upphör att gälla vid utgången av september 2012.

Upphävandet innebär att det särskilda informationskravet vid tillfällig försäljning avskaffas. Det innebär också att den särskilda tillståndsregleringen upphör. Från och med den 1 oktober 2012 behövs således inte tillstånd enligt detta regelverk för att bedriva tillfällig försäljning någonstans i landet.

Att lagen upphör att gälla vid utgången av september 2012 innebär att de gärningar som anges i 11 § därefter inte är straffbara. Lagens straffbe-

stämmer får då inte heller tillämpas på gärningar som begåtts medan lagen fortfarande var i kraft. Det sistnämnda följer av 5 § andra stycket lagen (1964:163) om införande av brottsbalken.

Sammanfattning av departementspromemorian (Ds 2010:5)

Bilaga 1

Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning gäller när en näringsidkare yrkesmässigt säljer varor till konsumenter i tillfälliga lokaler, från varubussar, vid marknads- och torghandel eller liknande. Lagen syftar dels till att ge konsumenter möjlighet att komma i kontakt med näringsidkare för att kunna hävda sina rättigheter i samband med köp vid tillfällig försäljning, dels till att främja konsumenters långsiktiga intresse av tillgång till god kommersiell service när det gäller viktiga basvaror. I lagen finns därför regler om näringsidkares informationsskyldighet vid tillfällig försäljning och om kommunala föreskrifter om att tillstånd för sådan försäljning kan införas. I promemorian konstateras att det i dag finns annan reglering som kan tillämpas för att bättre tillgodose konsumenters behov av information och långsiktig tillgång till kommersiell service. Det finns därför inte längre något behov av en fortsatt särreglering av den tillfälliga försäljningen. Lagen om tillfällig försäljning föreslås därför upphöra att gälla vid utgången av april 2011.

Regleringen av den tillfälliga försäljningen har tidigare varit föremål för översyn i departementspromemorian Översyn av lagen om tillfällig försäljning (Ds 1998:6). Förslagen i denna promemoria utgår till stor del från den tidigare promemorians förslag.

Förslag till lag om upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning

Härigenom föreskrivs att lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning ska upphöra att gälla vid utgången av april 2011.

Promemorian Upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning (Ds 2010:5) har remitterats till Rikspolisstyrelsen, Polismyndigheten Dalarna, Polismyndigheten i Norrbotten, Konsumentverket, Skatteverket, Länsstyrelsen i Gotlands län, Länsstyrelsen i Värmlands län, Länsstyrelsen i Norrbottens län, Konkurrensverket, Tillväxtverket, Myndigheten för tillväxtpolitiska utvärderingar och analyser, Regelrådet, Arjeplogs kommun, Bjurholms kommun, Bollnäs kommun, Botkyrka kommun, Danderyds kommun, Ekerö kommun, Enköpings kommun, Falköpings kommun, Filipstads kommun, Gotlands kommun, Göteborgs kommun, Höörs kommun, Klippans kommun, Kristianstads kommun, Kungsörs kommun, Malmö kommun, Mora kommun, Motala kommun, Norrköpings kommun, Norsjö kommun, Orsa kommun, Oskarshamns kommun, Robertsfors kommun, Sollefteå kommun, Stockholms kommun, Säffle kommun, Varbergs kommun, Vetlanda kommun, Värnamo kommun, Västerås kommun, Växjö kommun, Ydre kommun, Åmåls kommun, Årjängs kommun, Åsele kommun, Älmhults kommun, Älvdalens kommun, Östersunds kommun, Företagarna, Konsumentvägledarnas förening, Landsbygdsservice FLF, Svensk Handel, Svenska Handelskammarförbundet, Sveriges Kommuner och Landsting, Sveriges Konsumenter och Torg- och Marknadshandlarnas Ekonomiska Riksförening (TOMER).

Synpunkter på promemorian har även inkommit från Den Nya Valfärden.